

Arrest

nr. 289 333 van 25 mei 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 7 februari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 januari 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 februari 2023 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.07.2021 werd ingediend door:

Naam: V. - Voorna(a)m(en): S. - Nationaliteit: Kosovo – [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Duitse zoon, de genaamde V.F.[...]in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980.

Betreffende deze aanvraag werd eerder een beslissing genomen op 24.12.2021. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigde echter deze beslissing in beroep bij arrest 274.721 dd. 28.06.2022, waardoor heden een nieuwe beslissing dient genomen te worden.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving hiervan werden volgende documenten voorgelegd:

Attest OCMW Tienen waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon geen steun ontvingen;

Bewijsschrift van de Republiek Kosovo, Overheid Ministerie van Arbeid en Sociale Welzijn dd 25.11.2019 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat zij een maandelijks basispensioen van 90 € geniet vanaf 11.10.2013. Hieruit blijkt dat betrokkene wel degelijk over enige inkomsten kon beschikken.

Bewijsschrift van de Republiek Kosovo, Overheid Ministerie van Milieu en Ruimtelijke Ordening, Kadastrale Agentschap van Kosovo dd 24.10.2019 waaruit blijkt dat betrokkene geen onroerende goederen bezit.

Bewijzen van bestaansmiddelen van de referentiepersoon

Bewijzen van overschrijvingen van de referentiepersoon aan betrokkene dd 07.06.2019 ten bedrage van 220 euro, dd 16.07.2019 ten bedrage van 220 euro, dd 15.08.2019 ten bedrage van 242,5 euro, dd 16.09.2019 ten bedrage van 242,5 euro, dd 21.10.2019 ten bedrage van 220 euro.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst/ laatste land van verblijf financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Vooreerst wat betreft de voorgelegde stortingsbewijzen als bewijzen van ten laste zijn van de referentiepersoon van in het land van herkomst, deze dateren van 07.06.2019 - 21.10.2019. Er liggen vijf stortingen voor maar uitsluitend voor de maanden juni 2019 t.e.m. oktober 2019. Enkel in deze maanden werd er een bedrag overgemaakt. Dit betreft slecht 5 maanden in 2019. Hierna in het overmaken van geld immers gestopt. Met andere woorden heeft betrokkene in het jaar 2019 slechts een bedrag van 1145,00 EUR ontvangen. De stortingen bewijzen dus enkel dat betrokkene geld heeft ontvangen in 2019. Deze stortingen zijn uiterst onregelmatig en te beperkt in tijd. Het is bijgevolg niet ernstig te nemen dat betrokkene daadwerkelijk aangewezen was op het overgemaakte geld om in zijn levensonderhoud te voorzien. Er worden geen stukken voorgelegd die aannemelijk maken dat betrokkene werkelijk afhankelijk is (geweest) van de financiële ondersteuning van referentiepersoon om in haar basisbehoeften te voorzien in het land van herkomst en heden.

Welnu, wat het onvermogen van betrokkene betreft, dient vastgesteld te worden dit niet afdoende werd aangetoond. Uit het bewijsschrift van de Republiek Kosovo, Overheid Ministerie van Arbeid en Sociale Welzijn dd. 25.11.2019 blijkt alvast dat betrokkene sinds 2013 een maandelijks basispensioen van 90 €

kreeg. Er liggen enkel bewijzen voor dat betrokkene pas in juni 2019 geld zou hebben ontvangen van referentiepersoon.

Betrokkene legt voor de période 2013 - juni 2019 niets voor, behoudens een het bewijsschrift waaruit blijkt dat ze een pensioen ontvangt. Voor zover betrokkene zou voorhouden dat referentiepersoon contant geld zou hebben overgemaakt naar betrokkene, kan dit uit geen enkel stuk blijken. Er kan immers niet eenvoudigweg (lees: zonder verifieerbare stukken) worden aangenomen dat betrokkene contant geld zou hebben ontvangen van referentiepersoon in vermelde période zonder enig bewijsstuk. Het gegeven dat betrokkene in vermelde période een beperkt bedrag heeft ontvangen van de pensioendienst in Kosovo doet geenszins afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Verder is evenmin duidelijk over welke middelen betrokkene beschikte voor 2013.

Of betrokkene over onroerende goederen (zie infra) of enige andere inkomsten naast dat pensioen beschikt, werd niet aangetoond. Er wordt wel aangetoond dat betrokkene in 2019 een bedrag van 1145,00 EUR ontvangen heeft van. Echter, bij gebrek aan meer informatie over haar financiële achtergrond, ni. eigendom van onroerende goederen, maar ook bvb haar vermogen of eigendom van roerende goederen, kan er niet worden gesteld dat betrokkene aangewezen was op het geld dat haar werd toegestuurd om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien. Het is niet omdat de zoon geld heeft overgemaakt aan haar moeder dat daar automatisch kan van afgeleid worden dat betrokkene ten laste was van haar zoon. De overgemaakte bedragen zijn te beperkt. Het valt niet af te leiden of dit ging om essentiële, dan wel om gewenste hulp. Een kind kan immers ook gelden schenken aan de ouder wanneer deze niet behoeftig is. De vraag of een persoon die het bewijs levert dat hij gelden ontving van een in België verblijvend kind effectief onvermogen is, is in regel dus wel relevant om te kunnen beoordelen of deze persoon ten laste was van het kind in België. Betrokkene laat na bewijzen voor te leggen die de behoeftigheid van betrokkene aantonen (zie supra).

Ook om het onvermogen aan te tonen, legt betrokkene een attest voor, waarin gesteld wordt dat zij niet over onroerende goederen beschikt. Het document werd klaarblijkelijk op 24.10.2019 afgeleverd. Het sluit niet uit dat betrokkene voordien wél over onroerend goed beschikte en dit, eventueel, van de hand heeft gedaan om aldus, al dan niet volledig, van de verkoopsom te kunnen voorzien in haar onderhoud. Betrokkene legt dus geen overtuigende stukken voor om haar voorgehouden onvermogen voldoende aan te tonen.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon. Het gegeven dat betrokkene sedert 05.03.2020 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel luidt als volgt:

"Schending van de artikelen 40ter juncto artikel 40 bis en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, Schending van het artikel 52 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, Schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster diende op 05.07.2021, in de hoedanigheid van bloedverwant in de opengaande lijn van een onderdaan met de Duitse nationaliteit, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Zij beriep er zich aldus op verblijfsgerechtigd te zijn als familielid zoals bedoeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen."

Artikel 40bis, §1, 4° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

Art. 40bis. [§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1 ° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

De verwerende partij weigerde in casu het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij omdat zij niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden, waarbij zij erop wijst dat verzoekster in het land van herkomst niet ten laste was van haar Duitse zoon en dat verzoekster haar onvermogen in haar land van herkomst niet voldoende aantoonde.

Het Hof van Justitie interpreteert het begrip 'ten laste zijn' in de arresten Jia¹ en Reyes². Daaruit volgt dat meerderjarige kinderen slecht een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de ascendent, die een burger van de Unie is, die in België verblijft of diens echtgenoot of partner omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag.

In het arrest Reyes van het Hof van Justitie wordt dit verwoord als volgt:

"20. In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als 'ten laste' van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van de richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). 21. Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt ondersteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in de zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

In het arrest Jia werd uitdrukkelijk gesteld dat onder 'te hunnen laste komen' moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te

voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van de materiële steun in de staat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.

De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het 'ten laste zijn' inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de gemeenschapsonderdaan in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.

In het geval van verzoekster dient er te worden opgemerkt dat het klaarblijkelijk duidelijk is dat verzoekster niet kon leven met een basispensioen van 90 EUR zelfs niet voor een land als Kosovo, dit werd beaamd door verweerster. In de periode tussen 2013-2019 werd er met het geven van contant geld voorzien in financiële hulp van de zoon aan verzoekster. Verzoekster haalt aan dat aangezien haar leeftijd ze ook totaal geen idee had hoe het systeem van geldoverschrijvingen in zijn werking ging en dat het voor haar veel gemakkelijker was om gewoon contant geld te ontvangen. In 2019 zijn ze wel overgegaan op geldoverschrijvingen omdat dit veiliger was voor verzoekster en er in het land van herkomst iemand beschikbaar was om haar hiermee te helpen.

Nadat in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangehaald werd dat verwerende partij inderdaad het bedrag van 90 EUR te weinig vindt om te kunnen leven, was het voor de Raad niet in orde dat hierop niet verder werd ingegaan, buiten het aanhalen dat het inderdaad te weinig is om te kunnen leven.

Bij de nieuwe beslissing werd hier wederom niet op verder gegaan buiten het feit dat hier werd aangehaald dat het te weinig is, er werd ook op geen enkel ogenblik rekening gehouden dat het inderdaad wel mogelijk zou zijn dat de contante geldafgiftes van haar zoon ervoor zouden gezorgd hebben dat ze kon (over)leven. Verwerende partij gaat er vanuit dat er een andere inkomstenbron moet zijn geweest maar onderzoekt deze niet.

In het geval van verzoekster dient er echter te worden opgemerkt dat het niet correct en onredelijk is om te stellen dat er op geen enkele manier is aangetoond dat er geen enkele afhankelijkheidsrelatie in België tot op heden bestaat. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster en de referentiepersoon onder één dak wonen, de Vreemdelingenwet bepaalt dat de afhankelijkheidsrelatie door elk passend middel kan worden aangetoond. Het feit dat verzoekster inwoont bij de referentiepersoon zou minstens als een begin van bewijs aanvaard moeten worden. Hierdoor spreekt het voor zich dat er geen onkosten zoals huur, water, elektriciteit, internet, tv en dergelijke moeten betaald worden door verzoekster. Het is evident dat nu de verzoekster inwoont bij de referentiepersoon er geen bewijs van storting kunnen worden voorgelegd aangezien de financiële hulp zoals de kost en inwoning rechtstreeks onder elkaar wordt geregeld.

Verwerende partij kan aldus niet op grond van de door haar gegeven motieven tot de conclusie komen dat niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."

2.1.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven

en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn”

Aangezien artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikelen 2, onder d) en 7, lid 1, onder d) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35; zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1), vermag de Raad wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste” te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 35-36 en 43).

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de ascendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een EU-burger te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die EU-burger.

Deze invulling van het begrip “ten laste” werd bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia en waarin uitdrukkelijk werd gesteld: *“De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”* Hoewel het arrest Reyes betrekking heeft op de these van bloedverwanten in de neergaande lijn, moet erop worden gewezen dat er geen redenen te vinden zijn -ook niet in de bewoordingen van de richtlijn zelf- om het begrip “ten laste” zoals omschreven anders te gaan beoordelen.

Het standpunt van de verwerende partij, met name dat, om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, er reeds een afhankelijkheidssituatie moest bestaan tussen verzoekster en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, wordt door verzoekster niet betwist.

De verwerende partij is van oordeel dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat zij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Zij heeft niet afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn en evenmin dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, zo luidt het in de bestreden beslissing.

Verzoekster verwijst naar het voorafgaande vernietigingsarrest van de Raad nr. 274 721 van 28 juni 2022 en stelt in wezen dat de verwerende partij hier geen gevolg aan heeft gegeven.

De Raad had in het genoemde arrest het volgende vastgesteld met betrekking tot de vorige, inmiddels dus vernietigde, beslissing tot weigering van de aanvraag gezinshereniging:

“De Raad stelt vast dat de verwerende partij enerzijds wel erkent dat het basispensioen van 90 euro te weinig is om rond te komen, maar er verder op speculatieve wijze van uitgaat dat verzoekster in het verleden dan andere bronnen van inkomsten moet hebben gehad. Hoewel geen bewijs voorligt van hetgeen verzoekster beweert over de financiële ondersteuning door haar zoon in de vorm van cash geld in de periode voor 2019 –maar dit ook niet is ontgaan van elke geloofwaardigheid- ligt evenmin enige indicatie voor van de veronderstellingen van de verwerende partij. Deze vaststelling, samen genomen met het bewijs dat zij in 2019 geen onroerende goederen had en het gegeven dat de aangetoonde en niet betwiste geldstortingen vanwege de referentiepersoon ten belope van in totaal 1.145 euro die verzoekster in 2019 gedurende 5 maanden ontving van haar zoon, buiten beschouwing worden gelaten, kan de Raad alleen maar vaststellen dat op grond van de gegeven motieven op kennelijk onredelijke wijze tot de conclusie is gekomen dat niet is voldaan aan de voorwaarde van het ten laste zijn zoals bepaald in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.” (eigen onderlijning)

De Raad stelt vast dat, in tegenstelling tot de beslissing die leidde tot het vernietigingsarrest, thans wel verder wordt gemotiveerd over de geldstortingen vanwege de referentiepersoon ten belope van in totaal 1.145 euro die verzoekster in 2019 gedurende 5 maanden ontving van haar zoon, bij het onderzoeken of zij ten laste was van haar zoon van in het land van herkomst. De verwerende partij motiveert hierover als volgt:

“Vooreerst wat betreft de voorgelegde stortingsbewijzen als bewijzen van ten laste zijn van de referentiepersoon van in het land van herkomst, deze dateren van 07.06.2019 - 21.10.2019. Er liggen vijf stortingen voor maar uitsluitend voor de maanden juni 2019 t.e.m. oktober 2019. Enkel in deze maanden werd er een bedrag overgemaakt. Dit betreft slecht 5 maanden in 2019. Hierna in het overmaken van geld immers gestopt. Met andere woorden heeft betrokkene in het jaar 2019 slechts een bedrag van 1145,00 EUR ontvangen. De stortingen bewijzen dus enkel dat betrokkene geld heeft ontvangen in 2019. Deze stortingen zijn uiterst onregelmatig en te beperkt in tijd. Het is bijgevolg niet ernstig te nemen dat betrokkene daadwerkelijk aangewezen was op het overgemaakte geld om in zijn levensonderhoud te voorzien. Er worden geen stukken voorgelegd die aannemelijk maken dat betrokkene werkelijk afhankelijk is (geweest) van de financiële ondersteuning van referentiepersoon om in haar basisbehoeften te voorzien in het land van herkomst en heden”

Verzoekster laat deze motieven ongemoeid. Waar zij betoogt dat op geen enkel ogenblik rekening werd gehouden met het feit dat het inderdaad wel mogelijk zou zijn dat de contante geldafgiftes van haar zoon ervoor zouden gezorgd hebben dat ze kon (over)leven, gaat zij eraan voorbij dat ook hierover werd gemotiveerd in de huidige bestreden beslissing. De verwerende partij stelt met name dat voor zover verzoekster zou voorhouden dat de referentiepersoon contant geld zou hebben overgemaakt aan haar, dit uit geen enkel stuk kan blijken. Zij wijst erop dat er niet eenvoudigweg, zonder verifieerbare stukken, kan worden aangenomen dat verzoekster contant geld zou hebben ontvangen van de referentiepersoon in vermelde période zonder enig bewijsstuk. Verzoekster laat ook deze motieven ongemoeid. Zij toont dus niet aan dat de verwerende partij ter zake kennelijk onredelijk heeft geoordeeld.

Aangezien uit de hierboven geciteerde passage van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat de geldstortingen te onregelmatig zijn en te beperkt in tijd om te kunnen doen aannemen dat verzoekster werkelijk afhankelijk was van het door de referentiepersoon overgemaakte geld om in haar basisbehoeften te voorzien, volstaat deze niet-betwiste vaststelling in wezen om de conclusie dat zij niet heeft aangetoond ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon in het land van herkomst te schragen. In die zin zijn de motieven die verder ingaan op de vermeende onvermogensheid van verzoekster in het land van herkomst overtuigend. Haar eventuele onvermogen vormt immers niet het bewijs dat zij afhankelijk was van de referentiepersoon en niet eventueel van iemand anders.

Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat de verwerende partij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen verzoekster en de referentiepersoon. Deze vaststelling volstaat om de weigeringsbeslissing te staven nu niet is voldaan aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Verzoekster heeft om die reden verder ook geen belang bij haar grief tegen de motieven aangaande haar ten laste zijn van de referentiepersoon in België tot op heden, nu de verwerende partij terecht heeft vastgesteld dat deze situatie betrekking heeft op de toestand in België, en niet op deze in het land van herkomst.

Waar verzoekster nog de schending aanvoert van de artikelen 40ter en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat deze bepalingen *in casu* niet van toepassing zijn, aangezien verzoekster geen gezinshereniging aanvraagt met een Belg en niet blijkt dat aan haar een verwijderingsmaatregel is opgelegd. Deze middelonderdelen zijn dan ook onontvankelijk.

2.1.3. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. Het tweede middel wordt als volgt uiteengezet:

“Schending Art.42 §1 Vreemdelingenwet iuncto Art. 52 van het Vreemdelingbesluit

Verzoeker heeft een subjectief recht op een verblijfskaart, conform artikel 42 § 1 Vreemdelingenwet iuncto artikel 52 van het Vreemdelingbesluit.

Reeds in zijn arrest nr. 128/2010 van 4 november 2010 heeft het Grondwettelijk Hof gewezen op de dubbele waarborg voor de betrokken vreemdeling: “enerzijds, wordt de overheid verplicht om binnen een bepaalde termijn te beslissen over de aanvraag tot gezinshereniging, zodat de betrokkene niet te lang in het ongewisse blijft over het antwoord op zijn aanvraag; anderzijds, moet de toelating worden verleend indien geen enkele beslissing werd genomen binnen de opgelegde termijn, waardoor de betrokken vreemdeling wordt beschermd indien de overheid de opgelegde termijn niet respecteert of geen enkele beslissing neemt”.

Verder heeft het Hof in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 September 2013 uitdrukkelijk vastgesteld dat zowel uit de parlementaire voorbereiding als uit het algemeen opzet van de artikelen 40 en volgende van de Vreemdelingenwet blijkt “dat de wetgever heeft gewild dat de termijn van zes maanden binnen welke over de aanvraag tot erkenning van het verblijfsrecht wordt beslist, in elk geval moet worden nageleefd”. Uit het voorgaande volgt dat de bedoelde termijn van zes maanden een vervaltermijn is.

Er wordt geen onderscheid gemaakt naargelang het gemeentebestuur dan wel de federale overheid een beslissing neemt, noch naargelang het een erkennings- dan wel een weigeringsbeslissing betreft.

Artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingbesluit voorziet als sanctie dat, “indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of indien er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald in artikel 42, van de wet, [...] de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een ‘verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie’ [geeft]”.

Er werd een beslissing (bijlage 20) genomen op 04.01.2023. De vervaltermijn van 6 maanden verliep echter op 28.12.2022.”

2.2.2. Artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Artikel 52, § 4, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) bepaalt het volgende:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

In haar middel betoogt verzoekster dat de vervaltermijn van 6 maanden voor het nemen van de bestreden beslissing was verstreken en dat zij overeenkomstig artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit een verblijfskaart had moeten krijgen.

Artikel 42, § 1, van de Vreemdelingenwet stelt dus als algemene regel dat een erkenning van het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te gebeuren binnen de zes maanden volgend op de datum van de indiening van de aanvraag en dat de Koning de voorwaarden voor de erkenning en de duur van het verblijfsrecht bepaalt.

Deze bepaling voorziet echter niet welke de gevolgen zijn indien de voormelde termijn van 6 maanden wordt overschreden, noch geeft ze de Koning de bevoegdheid om de gevolgen van een overschrijding van die termijn te bepalen. Artikel 52, § 4, van het Vreemdelingenbesluit vindt wat dat betreft geen rechtsgrond in artikel 42 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande, faalt verzoekers kritiek naar recht als zou uit artikel 42 van de Vreemdelingenwet en/of artikel 54, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een verplichting volgen voor de verwerende partij om een verblijfskaart af te geven na het verstrijken van de termijn zes maanden na het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging wanneer binnen die termijn geen beslissing is genomen (RvS nr. 15.275 (c) van 9 maart 2023).

2.2.3. Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS